

Hungersnød: En politik fabrikeret i London

- En video fra LaRouchePAC

Følgende er et udskrift af ordlyden til LaRouchePAC's video:

»Famine: A Policy Fabricated in London«
<https://www.youtube.com/watch?v=7lgeIsoDIO0>
Teksten har ikke tidligere været udgivet på dansk.

Indledning

(Januar 2012): Med det globale finanssystem, der befinder sig i et historisk øjeblik af totalt kollaps, er en affolkning med de mest effektive midler den eneste måde, hvorpå finansoligarkiet kan respondere. I nutiden betyder det en atomkrig. Men politikken med at reducere antallet af os mennesker her på jorden har imidlertid været Det britiske Imperiums model igennem hele historien, og hvor som helst, de er, følger folkemord efter. I dag er der 12 mio. mennesker, der risikerer at dø af sult i Afrikas Horn, men denne trussel er på ingen måde lokal, idet den globale kornhøst i år var nøjagtigt det halve af, hvad vores aktuelle, globale befolkning på 7 mia. mennesker behøver for at overleve. Det er ikke kun et spørgsmål om at standse et folkemord via atomkrig, men om, at folkemordet allerede er begyndt, og Londons marionet i Det Hvide Hus har gennemført denne politik globalt til fordel for Imperiet. Enhver diskussion om overbefolkning, eller global opvarmning, der forårsager ukontrollable forandringer i fødevarereproduktionen, er løgn. Som vi ved, er der intet naturligt i at mennesket tillader, at det selv i massivt antal. Den naturlige tilbøjelighed i mennesket er at skabe og opdage løsninger på alle forhindringer, det møder. At opgive dette syn på mennesket vil være at miste den menneskelige art til den rendyrkede ondskab.

Vejret er under vores kontrol

Politikken med at nedskære fødevarereproduktionen for at stabilisere de globale markeder er en overlagt hungersnødspolitik, som Det britiske Imperium har brugt i hundreder af år. Til trods for, at denne viden er offentlig, er

det, der ofte ses som ikke overlagt og uden for menneskets kontrol, processen med ekstremt og uforudsigeligt vejr. Det er rigtigt, at vejret har alvorlige virkninger på fødevarereforsyningen; men når vi imidlertid allerede ved, at der er uforudsete hændelser, der vil indvirke på fødevarereforsyningen, kan vi her-og-nu udvikle systemet til at håndtere krisen. Gamle kulturer vidste, at de kunne forvente tørke eller oversvømmelser og ville efter bedste evne træffe forholdsregler. Egyptens folk forventede altid, at Nilen ville gå over sine bredder, og de blev beroende af dette som en kilde til overvanding.

På grund af den mangeårige udvikling af landet i USA af dem, der kom før os, kan en anden stat der, hvor der er en krise i en amerikansk stat, bruge en jernbane, flodtransport eller luftbro til at fremskaffe de nødvendige forsyninger til at håndtere manglen. Ingen amerikaner ville således forestille sig flygtninge, så tynde som skelletter, vandre fra en stat til den næste.

Denne form for direkte respons på en situation med knaphed på fødevarer er ikke en langfristet plan for udviklingen af vores land, men det er udtryk for en forsvarskapacitet imod ekstremt vejr, som vi stadig har. Denne form for forberedelse er nødvendig og basal, men er mere en sidste forsvarslinje end den første.

Vores første forsvarslinje må være at forstå selve de processer, der er årsag til vejræssige anomalier, og lære at sætte de dele af processen ind, som naturen ikke vil yde. Men i et samfund, hvor mennesket bliver behandlet som blot endnu et dyr, hvor de, der er svagere end det stærkere dyr, forventes at dø, er et samfund, i hvilket mennesker ikke tillades at få adgang til denne viden. Det er præcist, hvad Det britiske Imperium har gjort, gør og vil gøre mod den menneskelige art, med mindre de stoppes.

El Niño som et masseødelæggelsesvåben

Lad os se nærmere på, hvordan dette fungerer. Under de store udbrud af hungersnød, der opstod mellem 1876 og 1906, blev flere nationer på tre kontinenter berørt. Selv om Det britiske Imperium, der havde herredømmet over de fleste af disse lande, ikke fører statistik over antallet af døde som følge af hungersnød, sætter man skønsmæssigt antallet til mellem 32 og 61 millioner mennesker på globalt plan. Hvis man belyser dette tal i forhold til verdenskrige, er det lige så stort et antal dræbte som i Anden Verdenskrig, inklusive dødsfald, der skyldtes sygdomme, og ofrene for holocaust. Selv om Det britiske Imperium var og er brutalt, hvordan kunne så mange som 60 millioner mennesker alligevel være blevet udslettet så hurtigt? Det, vi ved i dag, og kunne have vidst dengang, er, at tre kraftige El Niño-hændelser fandt sted mellem 1876 og 1906. Virkningen var en tørke, der decimerede fødevarerforsyningen i flere lande, i et område, der strakte sig fra Brasilien til Kina og ned til Indien og så langt mod vest som til Egypten og Maghreb. Men menneskelige civilisationer har været bevidste om forstyrrelserne i forsyningen af fødevarer i tusinder af år, og de havde kapacitet til at træffe visse forholdsregler, inklusive reserver og transport af fødevarer. I en tidsalder med moderne jernbanetransport og telegrafkommunikation, hvorfor skulle da, i slutningen af det nittende århundrede, dødstallet blive så ukristeligt højt? Vi vil kaste mere lys over dette spørgsmål ved at se på briterne i Indien, selv om dette ikke engang kan begynde at give hele billedet af de unødvendige og brutale dødsfald, der opstod i hele verden, og som stadig fortsætter endnu i dag.

Briterne i Madras

Det tiår, det gik forud for 1876, oplevede et meget skarpt fald i regnmængden i Indiens Madrasområde. Det år målte området, der normalt havde en nedbørsmængde på 27,6 inches (ca. 67,8 cm) årligt, kun 6,3 inches (ca. 16 cm) nedbørsmængde. Madras, der i dag hedder Chennai, får sædvanligvis sin regn fra de nordøstlige monsunvinder, som dengang var dets eneste kilde til genopfyldning af vand til overvanding. Efterhånden, som høsten slog massivt fejl, steg priserne til ublu højder grundet den vilde spekulation i priserne på fødevarer, som London tillod at løbe grassat. Følgen var opstande med plyndringer blandt den udsultede og desperate befolkning, der begyndte at grave efter rødder, den kunne spise.

På grund af briternes dominerende frihandelssystem ville en prisstabilitet et sted i systemet være bestemmende for helheden, og som følge af denne praksis sank verden ned i en depression, under hvilken de fattige kolonibefolkninger led forfærdeligt.

Uanset overskuddet af ris og hvede i årene, der gik umiddelbart forud for tørken i Indien, blev meget af det eksporteret til England. I årene 1877 og 1878 blev 6,7 hundrede tons hvede eksporteret til Europa af Indiens kornhandlere samtidig med, at ligene hobede sig op i gaderne.

Robert Bulwer-Lytton, Dronning Victorias yndlingspoet og leder af Indiens centralregering på det tidspunkt, blev beskrevet som en sindssyg opiumsafhængig, der led af megalomani, storhedsvanvid,

en term, der undertiden bruges til at beskrive en narcissistisk personlighedsforstyrrelse. Lytton var en passende personlighedstype for Imperiet at ansætte som tilsynsførende for millioner af inderes død. I 1876, mens Indiens basale afgrøder visnede på markerne i landets sydlige del, arrangerede Lord Lytton en enorm, imperial ceremoni til proklamationen af Dronning Victoria som Kejserinde af Indien. Under den ugelange fest, der bospiste 68.000 regeringsfolk, satrappes og indiske kongelige, skønnede man, at 100.000 indere døde af sult i Madras i Mysore. Over for parlamentsrådet i 1877 valgte han at fremføre, at den indiske befolkning er tilbøjelig til at vokse hurtigere end den mad, den dyrker fra jorden.

Men massedøden blev ikke alene fremkaldt efter en galnings forgodtbefindende. Britiske regeringsfolk var tilhængere af strengt at følge Adam Smiths usynlige hånd, der i 1770, som respons på Hungersnøden i Bengalen, skrev, »hungersnød er aldrig opstået af nogen anden grund end overgreb fra en regerings side, der gennem urigtige metoder forsøger at råde bod på generne ved knaphedstilstande«. I en senere hungersnødskommission, i 1881, tydeliggjorde finansminister Evelyn Baring dette synspunkt skarpt, da han sagde: »Ethvert velmenende forsøg på at formilde virkningerne af hungersnød og manglende sanitære foranstaltninger tjener kun til at forstærke de onder, der er resultatet af overbefolkning.« Samme rapport fra 1881 drog den slutning, at »80 % af dødsfaldene pga. hungersnød fandt sted i de fattigste 20 % af befolkningen, og hvis disse dødsfald blev forhindret, ville dette befolkningslag stadig være ude af stand til at udvise klog tilbageholdenhed. Hvis regeringen brugte mere af sin indkomst på hjælp til hungersnødsramte, ville en endnu større proportion af befolkningen være meget fattig.«

For at illustrere hensigten om at tilbagetrække og forhindre nødhjælp, lad os tage eksemplet med Sir Richard Temple, der i 1873 responderede til en tørke i de indiske Bengalen- og Biharområder ved at bringe 100 million tons ris ind fra Burma. Dette lettede omgående krisen, og iflg. en officiel statistik var der kun tre dødsfald som følge af hungersnød. Dette blev på ingen måde lovprist som en britisk model for afhjælpning af kriser i fødevarerforsyningen, idet Lord Temple blev udsat for voldsomme angreb fra London for at tillade »skalaen af lønninger, til de nødlidende at blive bestemt af arbejderens daglige

Indiske ansøgere om nødhjælp tvinges til at udføre kuliarbejde for mad i sovesalslejlre.

fødevarerbehov og de herskende fødevarerpriser på markedet snarere end af det beløb, som regeringen har råd til at bruge til dette formål.« Temple, hvis karriere næsten blev ødelagt, skiftede snart over til en anden melodi og udførte arbejdet med at gøre hjælpen så ineffektiv som muligt. Temples direktiver fra det indiske råd inkluderede følgende: »... opgaven med at redde liv uden hensyn til omkostningerne er en opgave, som det ligger uden for vor magt at påtage os. Den forlegenhed, som gæld og skattebyrden som konsekvens af den udgift, dette ville medføre, ville snart blive mere fatal end selve hungersnøden.«

Temple gennemførte et krav om, at ansøgere om nødhjælp blev tvunget til at rejse over store afstande til fods til sovesalslejr, hvor de blev tvunget til at udføre kuli-arbejde mod løftet om mad. For at inderne kunne modtage nogen hjælp overhovedet uden at arbejde, skulle de bevise, at de var så godt som ude af i stand til at udføre selv den mindste smule arbejde. Den idé, at disse lejre havde til hensigt at yde nogen form for nødhjælp var en løgn, idet arbejderne fik mindre at spise end diæten til fanger i nazisternes Buchenwald-koncentrationslejr. Sammen med dette effektive middel til at dræbe gennem en langsom udsultning kom sygdomme som malaria, byldepest, dysenteri, kopper og kolera.

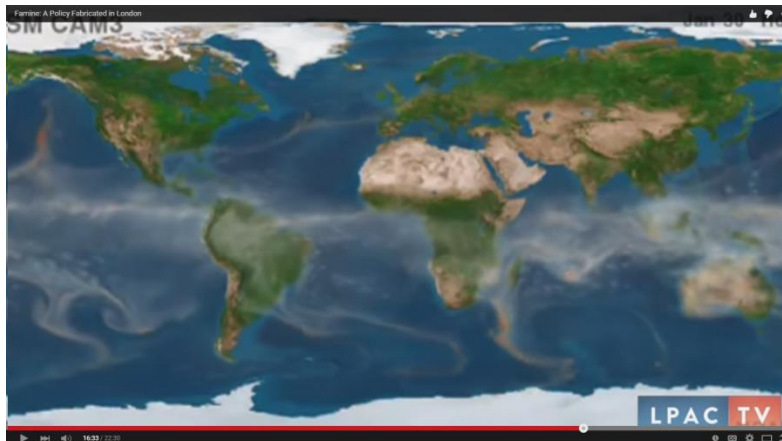
Dette var ikke kun stedfæstet til Madras. Disse udbrud af hungersnød spredte sig over hele Indien og også i hele verden. Hungersnøden i 1876-1877 var kun den første i en række af globale udbrud af hungersnød i en ca. 25-årig periode. Udover Indien berørte hungersnød flere lande, inklusive Kina, Rusland, Korea, Vietnam, Brasilien, Ny Kaledonien, Egypten, Maghreb, Etiopien og Sudan, hvor en tredjedel af befolkningen døde.

Endnu en global hungersnød fulgte, fra 1889- 91, og i 1896-1902 slog monsunen i troperne igen fejl, hvilket resulterede i endnu en dødbringende række af udbrud af hungersnød.

El Niño: Ven eller fjende

Lyndon LaRouche: »Planeten er nu gået ind i det, videnskabsmænd og andre kalder Ildringen. Ildringen kan stedfæstes til at begynde ved den sydlige ø New Zealand, fortsætte op igennem Indonesien, gennem Japan til Alaska, og komme ned til Californien og til Chile. Det berører et par andre områder, men ligger primært i Stillehavs-bækkenet, som er en ring af ild, og ingen atomeksplosion organiseret af mennesket kan nogensinde nærme sig denne ildings kraft. Solen er for nylig gået ind i en ny fase ... «

Den 14. marts 2011 kom Lyndon LaRouche med disse kommentarer i respons til det store jordskælv i Japan den 11. marts. I månederne forud for jordskælvet havde Lyndon LaRouche allerede ført diskussioner med The Basement Team (LaRouche-bevægelsens videnskabs-team, med base i kælderen i LaRouches hus, -red.) om de trusler, menneskeheden står overfor, og som kommer fra Solen og Galaksen, en trussel, der er overordnet alle geopolitiske kriser på Jorden til dato. Jordskælv har monumentale og pludselige virkninger med hensyn til tab af liv

Figur 1

og ødelæggelse af hele byer og endda nationer. Men, i betragtning af vores studie af briternes adfærd i Indien og virkningen af denne frihandelspolitik i hele verden, ser vi en lignende kraft i El Niño-begivenhederne i Stillehavsområdet, der meget belejligt blev vendt imod menneskeheden af Imperiet. I realiteten vendte Imperiet virkningerne af successive og store El Niño-begivenheder til et masseødelæggelsesvåben. I nogle områder, der blev ramt af de store udbrud af hungersnød i 1876 til 1906, var landområderne blevet så affolket for menneskeligt liv, at det syntes, som om en begivenhed, hvor en hel art var uddød, havde fundet sted. Xiangxi i Kina f.eks. blev så affolket i løbet af 1880'erne, at det først i 1953 atter var oppe på det samme befolkningstal som i 1875.

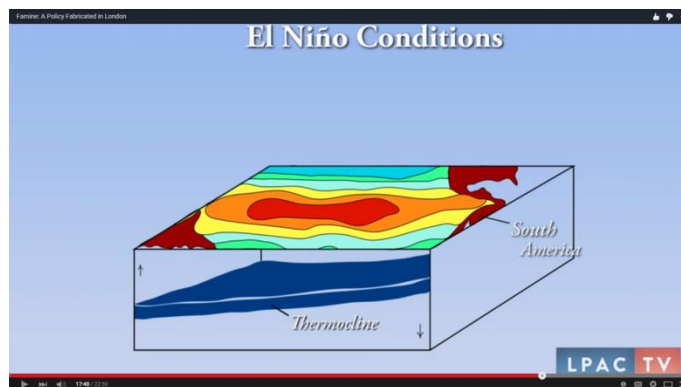
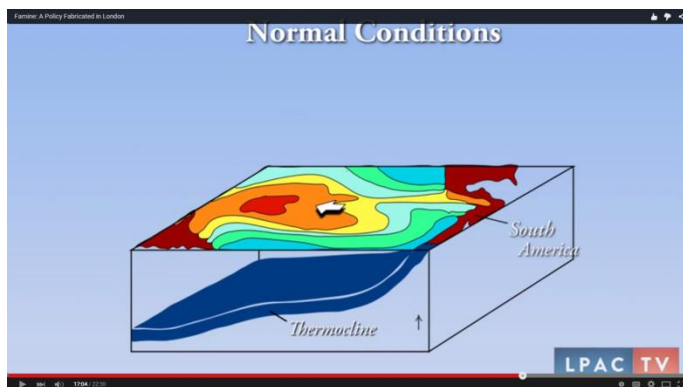
Men på trods af den blotte magt og destruktive kraft, som disse kræfter, der styrer vejret, har, så kunne en forståelse af disse samme processer være det vindue, gennem hvilket vi som menneskehed kan vinde større forståelse for det univers, vi lever i. Derudover kan vi også vinde evnen til at ændre de vejrmønstre, der i dag kan synes uforudsigelige og uden for vores kontrol.

Den proces, der kaldes El Niño og La Niña, vil vi nu undersøge. For at forstå størrelsen af det, vi ville ændre, lad os nu kaste et hurtigt blik på en El Niño-proces.

Tidlige fiskere ud for Latinamerikas kyst erkendte, længe før der fandtes satellitbilleder, at der periodevis indtrådte et mærkeligt skift, hvor de sædvanligvis kølige vand langs kysten blev varme, og de fisk, der sædvanligvis optrådte i overflod, ikke længere kom op til overfladen. Denne proces optrådte ofte med begyndelse i december måned, hvilket fik fiskerne til at give den sit navn, El Niño, eller Kristusbarnet.

Med de instrumenter, vi har i dag, takket være tidlige fremskridt inden for rumforskning, forstår vi nu, at denne proces strækker sig over en hel halvkugle, og at den har virkninger over hele planeten. For at få en bedre forståelse af denne proces, lad os nu se på, hvad der sker under en proces, hvor der ikke er El Niño.

Normalt blæser de globale passatvinde mod vest hen over det tropiske Stillehav, som man ser på denne model som en langsom, krybende bevægelse, der konstant bevæger sig hen over ækvator som et bælte rundt om planeten. (Figur 1) Det er disse passatvinde, der ophober varmt overfladevand i det vestlige Stillehav således, at vandstanden i havet er en halv meter højere i Indonesien

end i Ecuador og 8 grader celsius varmere. Mod øst, langs Perus kyst, er vandet sædvanligvis koldt pga. en proces, hvorved vinden kan få dybereliggende vandlag til at stige op til overfladen (upwelling). På dette diagram indikerer den skrå flade, kaldet termoklinen, retningen for denne opstigning, der medbringer næringsrigt vand og forskelligartede havlivsformer. Mod øst er der også mindre nedbør, mens der i vest, hvor vandet er varmere, er mere nedbør. Planetens havatmosfære er indbyrdes forbundet som en enkelt proces.

El Niño beskrives som et udsving i dette system i det tropiske Stillehav. Under El Niño bliver temperaturen abnormt høj i det sydøstlige, ækvatoriale område, og passatvindene bliver svagere i det vestlige og centrale Stillehav. Termoklinen trykkes ned i det østlige Stillehav og begynder at hæve sig i den vestlige del og afskærer derved den sædvanlige rute for havlivsformerne i den østlige del. Efterhånden som den atmosfæriske varmekilde bevæger sig mod øst og ligger over det varmeste vand, opstår der store forandringer i den atmosfæriske cirkulation, der igen fremtvinger forandringer i vejret i områder, der ligger langt væk fra det tropiske Stillehav.

Alt dette er imidlertid kun virkninger. På nuværende tidspunkt ved vi stadig ikke, hvad årsagen til denne proces er, og vi ved ikke engang, hvornår en sådan er begyndt, før vi ser dens virkninger. Desuden, hvad er det, der forårsager, at den unormale opvarmning af havoverfladen opstår så hurtigt, som den gør, når vi går ind i en El Niño-fase. Kunne dette blot skyldes solenergi? Forvirres vi af vores mangel på viden om, hvad der foregår på havbunden, men også inden i Jorden? Uden en bedre forståelse er det lige som om vi følger i hælene på en usynlig kæmpe.

Ekstreme vejrforhold kan vides af menneskeheden

Hvis vi ikke beskæftiger os med at kunne mestre sådanne udfordringer, vil vi ikke kunne forstå disse processer og falder tilbage på fortolkninger af miljøet, baseret på simpel, fysisk sanseropfattelse. At lede efter årsagen til et sådant fænomen kræver, at mennesket udskifter sin identitet fra at være en af sine fysiske sanser jordbunden slave, til at blive et udenjordisk væsen, hvor udviklingen af det menneskelige intellekt frem for alt andet er det primære. På det nordamerikanske kontinent ser vi mange af de ubalancer, der opstår på andre kontinenter, hvor der er for meget vand i én region og ikke tilstrækkeligt i en anden. Selv om disse ubalancer synes at være konstante henover et kortere, historisk tidsforløb, har vi set mange

anomalier i vejret i løbet af det seneste år, såsom forøgede snemængder og en forøgelse af antallet af tornadoer og orkaner, som for os er en del af indikationerne på, at vi i øjeblikket befinder os i en farlig del af vores galakse.

Der er meget, vi ikke ved med sikkerhed, med pointen er, at menneskeligt liv på denne planet må organiseres, så vi kommer til at forstå disse ting meget hurtigt. For den største trussel mod vores eksistens er uvidenhed om det univers, vi lever i.

Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde (NAWAPA) er et sådant skridt hen imod forståelsen af vores univers, som vi omgående må tage. Selv om vi skal beskæftige os med umiddelbare udfordringer, som forebyggelse af oversvømmelse og en stabil og pålidelig kilde til kunstvand, vil vi komme til at mestre kræfterne fra en stor del af hele vores halvkugle. I betragtning af, at El Niño er en kæmpeproces, der indvirker på flere kontinenter, ville noget på en skala af adskillige NAWAPA'er i adskillige lande udgøre et stort skridt frem mod at forstå, hvad der udgør interkontinentale, solare og intergalaktiske processer.

Det, vi ved, er, at hvis vi som samfund ligger fladt på maven efter de oligarkiske tilbøjeligheders nåde og for-godtbefindende, vil de store udbrud af hungersnød være for intet at regne i sammenligning med, hvad vi vil stå overfor i form af mystiske kræfter fra steder, der i øjeblikket ligger uden for vores rækkevidde.

Konklusion

Ligesom Det britiske Imperium kontrollerede og undertrykte enhver nødvendig viden for at holde folk i live i det 19. århundrede, fortsætter det selv samme angreb på menneskeheden i dag. Ikke alene truer det potentielt værste udbrud af hungersnød nogensinde fortsat hele verden, men selv de mest avancerede muligheder, vi har for at sikre os imod det, bliver lukket ned. Det er ikke blot et spørgsmål om, »Vil folkemord opstå?«. Det finder sted lige nu, og det er fuldstændig unødvendigt.

Mennesket har evnen til at tilegne sig den kreative beherskelse af naturens kræfter og begynde at kontrollere vejret på denne planet. Så spørgsmålet lyder: »Vil vi, i denne verden, lade Det britiske Imperium dominere os, ved at efterlade os udsat for naturens usete kræfter, eller vil vi i USA, med den magt, der ligger i vores Forfatning, eliminere Imperium og lære at herske over naturens kræfter?«